

Pluk

van de Petteflet

Annie M.G. Schmidt
& Fiep Westendorp

Pluk

van de Petteflet

Amsterdam Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2010

www.queridokinderboeken.nl
www.annie-mg.com
www.fiepwestendorp.nl

Deze nieuwe editie van *Pluk van de Petteflet* is uitgebreid met tekeningen die Fiep Westendorp in 1982 en 1983 maakte voor het kleuterblad Bobo.

Eerste druk, 1971; vijfendertigste (uitgebreide) druk, 2010

Copyright tekst © Erven Annie M.G. Schmidt
Copyright illustraties © Fiep Amsterdam bv;
Fiep Westendorp Illustrations

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslagillustratie Fiep Westendorp
Omslagontwerp Brigitte Slangen
Vormgeving binnenwerk Studio Cursief

ISBN 978 90 451 1095 0 / NUR 281, 282

Inhoud

Pluk vindt een huisje 7
De Stampertjes 11
Duizeltje 16
Langhors en de Majoor 23
Zaza 28
Karel met de houten poot 32
De meeuwen 38
De luchtbrug 42
Dikke Dollie in gevaar 47
Nóg mazelen en wéér frieten 52
De televisie 56
De apenketting 60
Eén middag keurig 65
Naar Egwijk aan Zee 70
De Lispeltuut 76
Leentje zit in de olie 80
De eitjes van Leentje 84
Pluk gaat terug 89
De Torteltuut 93
De Parkmeester 98
De spuitbus 103
Dollie doet iets 109
De veerpont 114
De oude visser 118
De heen- en weerwolf 122
Nog maar weinig tijd 126
Het Hasselbosje 130
Een rare man 135
Woensdag 139
De hasselbramen 144
Grote mensen spelen 149
Alles gaat mis! 154
Jam 160
Aagje komt thuis 165

De krullevaar 169
Een list 174
Prrr... ta lie loe 179
Ik ben een uitgestorven vogel 184
Lievebetje 188
Tot ziens! 193

Pluk vindt een huisje

Pluk had een klein rood kraanwagentje. Hij reed ermee door de hele stad en hij zocht naar een huis om in te wonen. Af en toe stopte hij. En dan vroeg hij aan de mensen: 'Weet u niet een huis voor me?' Dan dachten de mensen even na en zeiden: 'Nee.' Want alle huizen waren vol.

Eindelijk reed Pluk naar het park. Hij zette z'n wagentje tussen twee bomen en ging op een bankje zitten.

'Misschien kan ik vannacht in het park blijven slapen,' zei hij hardop. 'Dan slaap ik in m'n wagentje onder de boom...' En toen hoorde hij een stem boven zich. 'Ik weet een huis voor je,' zei de stem.

Pluk keek op. Op een tak van de grote eikenboom zat een mooie dikke duif.

'Het torentje van de Petteflet staat leeg,' zei de duif.

'Dankjewel,' zei Pluk en hij nam z'n petje af. 'Waar is de Petteflet? En hoe heet je?'

'Ik ben Dollie,' zei de duif. 'En de Petteflet is hier vlakbij. Dat hele hoge flatgebouw daar... zie je wel? Daarbovenop is een torentje. En in dat torentje is een kamertje. En daar woont niemand in. Als je vlug bent, kun je in dat kamertje trekken. Maar je moet wel opschieten want anders is het misschien alweer bewoond.'

'Bedankt,' zei Pluk en hij stapte dadelijk in z'n kraanwagentje en reed naar het flatgebouw. Hij zette z'n wagentje langs de stoep, ging de glazen deur binnen en stapte in de lift.

Zoeffff, daar ging hij naar boven.

Toen hij uitstapte stond hij op de allershoogste buitengalerij en de wind woei door z'n haren; het was zo verschrikkelijk hoog dat hij duizelig werd. Maar daar zat Dollie de duif op de leuning van de balustrade. Ze was naar boven gevlogen, sneller dan de lift en nu zat ze op hem te wachten.

'Kom maar mee,' zei ze. 'Ja, loop maar mee over de gang. Kijk, daar is de deur van het torentje. De deur is niet op slot. Je kunt er zo in.'

Pluk ging naar binnen. Het was een hele leuke torenkamer, helemaal rond en met ramen aan alle kanten. Omdat het zo hoog was kon je uitkijken over de hele stad. Er stond een bed en een stoel en een kast en er was een vaste wastafel.

'Denk je dat ik hier zomaar mag wonen?' vroeg Pluk.

'Ja hoor,' zei Dollie. 'Het staat leeg. Veel geluk ermee en tot ziens. Ik kom je nog wel eens opzoeken.' En Dollie de duif vloog weg, terug naar het park.

Pluk was erg gelukkig met z'n eigen huisje. Hij bleef een uur lang uitkijken, telkens uit een ander raampje en telkens zag hij weer een ander stukje van de stad. Totdat hij honger kreeg.

'Ik ga boodschappen doen,' zei hij. 'Hier onder in het flatgebouw is een hele rij winkels, dat heb ik gezien.'

Hij ging weer met de lift. En nu stond er iemand anders in de lift. Het was een dame met een grote spuitbus in haar hand. Ze be-

keek Pluk van top tot teen. En toen vroeg ze: 'Woon jij hier?'

'Ja mevrouw,' zei Pluk beleefd.

'Waar woon je dan?' vroeg de dame. 'In welke flat? Op welk nummer?'

'Ik woon in het torentje,' zei Pluk.

'In de torenkamer?' vroeg de dame. 'Zo zo!' Ze bekeek hem weer met hele koude ogen en Pluk was bang dat ze zou vragen: 'Mag dat wel?' Of: 'Heb je wel een vergunning om daar te wonen?' Maar gelukkig was de lift beneden voor ze verder iets kon vragen en Pluk ging er haastig uit en holde weg, naar

buiten, naar de winkelgalerij. Hij kocht brood en melk en een zak appels.

'Dat is geloof ik alles wat ik nodig heb,' zei Pluk. 'O nee, ik wou nog graag een fijn stripboek kopen.'

Hij ging het boekwinkeltje in. Er stond een aardige oude heer achter de toonbank. En terwijl Pluk bezig was een stripverhaal uit te zoeken, vroeg de oude meneer: 'Woon je hier in de flat?'

'Ik woon in het torentje,' zei Pluk. 'Nog maar net.'

'Dan bof je,' zei de oude heer. 'Heb je al

andere mensen ontmoet die hier wonen?'

'Nee,' zei Pluk. 'Tenminste... O ja, in de lift stond een dame met een spuitbus.'

'Lieve help! Met een spuitbus? Dat moet mevrouw Helderder geweest zijn. Waar ging ze naartoe?'

'Dat weet ik niet,' zei Pluk. 'Ze stond in de lift en ze ging helemaal tot beneden toe, net als ik. Ik geloof zelfs dat ze nog lager ging met de lift, kan dat? Naar de kelder of zo?'

'O ja, vast! Luister m'n jongen,' zei het oude heertje. 'Ik ben meneer Pen en hoe heet jij?'

'Ik heet Pluk.'

'Mooi. Pluk, wil je asjeblijft naar de kelder gaan? De eerste groene deur in de hal en dan de trap af.'

'Wat moet ik dan doen?' vroeg Pluk.

'Luister,' zei meneer Pen. 'Die mevrouw Helderder loopt de hele dag te spuiten met haar bus. Overall. Die bus is tegen vliegen en muggen en motten en zo... weet je wel? Maar in de kelder woont Zaza.'

'Wie is Zaza?' vroeg Pluk.

'Een vriendje van me,' zei meneer Pen. 'Zaza is een kakkerlak.'

'Een kakkerl...' begon Pluk verbaasd, maar meneer Pen gaf hem een duwtje en riep: 'Gauw, asjeblijft! Schiet op... anders wordt Zaza doodgespoten.' Pluk holde het winkeltje uit, draafde de hal in, ging door de groene deur de trap af naar de kelder en daar kwam hem een benauwde geur tegemoet. De geur van een spuitbus.

Hij stond in een hele grote ruimte. Het was er heet en droog; hier stond de motor van de centrale verwarming en verder was het er leeg en hol en schemerig en het stonk heel erg naar de spuitbus.

Het eerste wat Pluk deed was een raampje openzetten. Toen ging hij zoeken naar het vriendje van meneer Pen. Een kakkerlak...

Wie heeft er nou een kakkerlak als vriend... dacht Pluk. En hij riep: 'Zaza!'

Er kwam geen antwoord. Voetje voor voetje liep hij de kelder door, overal speurend, totdat hij eindelijk in een hoekje iets zag liggen. Een klein beestje. Dat was de kakkerlak Zaza. Hij lag op z'n ruggetje met z'n pootjes naar boven. Dood.

'Arme Zaza,' zei Pluk. Hij nam het diertje op en legde het vlak bij het open kelderraam. Toen ging hij terug naar meneer Pen.

'Te laat,' zei Pluk. 'Hij is dood.'

Meneer Pen zuchtte. 'Niet dat ik nou zo dol op kakkerlakken ben in 't algemeen,' zei hij. 'Maar zie je, dit was een heel speciale kakkerlak, een hele aardige, en zo intelligent. Dood, zeg je? Door de spuitbus natuurlijk. Die mevrouw Helderder zal nog eens alles doodspuiten wat leeft hier in de buurt. Ze is altijd bezig met de spuitbus, tenminste als ze niet staat te boenen of te vegen. Té schoon, weet je. En té netjes. 't Is haar nooit helder genoeg, het moet altijd Helderder... daarom heet ze geloof ik zo. Maar bedankt voor de moeite m'n jongen, en kom nog eens een keer weer.'

Pluk ging met z'n boodschappen op weg naar de lift, maar ineens bedacht hij dat de zak appeltjes nog in de kelder lag. Haastig ging hij terug om de zak te halen. Toen hij ermee weg wou lopen hoorde hij een heel klein, heel bedremmeld stemmetje zeggen: 'Ik lust wel een appelschilletje.' Pluk draaide zich verbaasd om. En daar vlak bij het kelderraam zat de kakkerlak Zaza, recht op z'n pootjes en heel tierig.

'Ik was flauwgevallen,' zei hij. 'Maar nu ben ik weer beter. Zou ze weer terugkomen met die vreselijke spuitbus?'

'Ik weet niet,' zei Pluk. 'Ik denk dat je beter met me mee kunt gaan naar mijn torenkamer. Daar komt ze niet. En je krijgt voortaan al mijn appelschilletjes.'

Hij nam Zaza voorzichtig op en deed hem bij de appels in de zak.

Toen hij die avond naar bed ging was hij heel gelukkig. Ik heb een huis, dacht hij. En ik heb al twee vrienden. Nee, drie! Dollie en meneer Pen en Zaza.

‘Lig je lekker Zaza?’ riep hij.

Zaza lag in een lucifersdoosje met watten.

‘Prima!’ riep hij met z’n hele kleine kakkerlakkenstem.

‘Tot morgen dan,’ zei Pluk. En hij sliep in.

De Stampertjes

Er was geen mooier kamertje te bedenken in de hele wereld dan het kamertje van Pluk, helemaal boven op de Petteflet.

’s Morgens als hij opstond ging hij eerst uit alle ramen kijken. Hij zag de hele stad, hij zag de lucht en de wolken, hij zag beneden zich het verkeer rijden en, als hij ver uit het raam ging hangen, zag hij z’n eigen kleine kraanwagentje staan beneden aan de stoep.

Wanneer hij ging ontbijten, riep hij eerst Zaza wakker. Het was werkelijk een hele aardige en beleefde kakkerlak. Hij leefde van appelschilletjes en zelfs daarvan at hij nog maar een klein beetje, dus het was geen dure logé.

Toen Pluk een paar dagen in de Petteflet woonde, begon hij meer mensen te kennen. Hij kende de dokter en de oude mevrouw De Vries, hij kende ook de grote rode poes, de Flattekat. Maar met de kat kon hij niet zo best opschieten, ze loerde naar vogels, ze loerde ook op Dollie, die soms bij Pluk op de galerij kwam zitten. De Petteflet was erg groot en erg hoog. Er waren meer dan twintig woonlagen en soms ging Pluk met de lift van de ene etage naar de andere, hij liep dan langs de galerij en keek naar alle deuren om te zien wie daar woonde. Soms maakte hij een praatje en bijna iedereen was aardig voor hem.

Op een ochtend zag hij vlak bij de lift een klein jongetje zitten op de stenen vloer. Hij had een flesje in de hand en hij huilde. Pluk bleef staan en vroeg wat er aan de hand was.

Het jongetje keek op met een betraand gezichtje en zei: ‘Weet u soms waar ik woon?’

‘Weet je niet meer waar je woont?’

‘Nee. Weet u ook waar ik woon?’

‘Zeg maar jij,’ zei Pluk. ‘Ik ben geen U. Hoe heet jij?’

‘Ik ben een Stampertje,’ zei de kleine jongen. ‘Ik ben een van de Stampertjes.’

‘Hoezo? Heet je dan Stamper?’

‘Ja.’

‘Ik geloof...’ Pluk dacht even diep na. Hij had op een van de flatdeuren de naam Stamper gezien. ‘Kom maar mee. Ik geloof dat je op de twintigste verdieping moet wezen. Ik breng je even thuis.’

Hij ging met het jongetje de lift in en onderweg vroeg hij: ‘Je hebt geloof ik nog meer broertjes, hè?’

‘Ja,’ zei het jongetje. ‘We zijn met ons zes. Zes Stampertjes en één vader. En de andere vijf Stampertjes hebben de mazelen. Ik niet. En daarom moest ik naar de apotheker om een drankje te halen.’ Hij liet het flesje zien.

De lift stopte op de twintigste en toen het kleine Stampertje de galerij zag riep hij blij: ‘Nu weet ik het weer! Dit is onze gang!’

‘Denk erom, het is de twintigste,’ zei Pluk. ‘Dan weet je het voortaan.’

‘Hier woon ik,’ zei de kleine jongen. De deur van de flat ging open en daar stond vader Stamper met een enorme lepel in z’n hand en een schort voor. ‘Ben je daar eindelijk?’ riep hij.

‘Ik was verdwaald,’ zei het kleine Stampertje.

‘En ik heb hem de weg gewezen,’ zei Pluk.

‘Kom binnen, kom binnen,’ riep vader Stamper. ‘Ik heb jou wel eens meer gezien. Je hebt immers een kraanwagen? En woon jij niet helemaal boven in de toren? Ik ben net bezig frieten te bakken. Let maar niet op de walm. Let maar niet op de rommel. Kom binnen, dan mag je mee-eten.’

‘O nee,’ zei Pluk, ‘dat hoeft helemaal niet.’ Maar vader Stamper trok hem mee naar binnen en riep: ‘Geen onzin! De lekkerste frieten van de hele stad! Let maar niet op de rommel.’

Het was inderdaad een vreselijke rommel in huis. Overal lagen truien en broeken en stripverhalen. En de vloer was bedekt met matrassen. Aan elkaar genaaide matrassen van wand tot wand. Het was wel lekker zacht om op te lopen, maar je zakte er diep in weg met je schoenen en Pluk keek er een beetje verwonderd naar.

‘Dat is voor het lawaai,’ zei vader Stamper. ‘Hier vlak onder ons woont mevrouw Helderder, ken je die soms?’

‘Ik heb haar wel eens gezien,’ zei Pluk.

‘Nou, die mevrouw Helderder klaagde altijd over het lawaai. Want al die Stampertjes stampden zo op de vloer, begrijp je? En toen heb ik er dit op verzonnen. Het mooiste is dat we geen stoelen nodig hebben. We zitten allemaal op de grond. Maar voor het slapen hebben we bedden, kijk maar.’

Pluk keek. Langs de muur waren zeven stapelbedden. Eentje voor vader en zes voor de jongens. En in vijf van de bedden lagen vijf zieke Stampertjes. Ze zagen er helemaal niet ziek uit en ze klommen allemaal uit bed. Het waren vrolijke slordige jongetjes met geweldige bossen haar.

‘Ben jij Pluk?’ riepen ze. ‘Pluk van de kraanwagen? Pluk van de kakkerlak? Hoe is het met de kakkerlak?’

Hoe wisten ze dit allemaal? Pluk kreeg een kleur. Hij had er geen idee van dat er al mensen waren in de flat die hem kenden. En hij vroeg dan ook: ‘Wie heeft jullie dat verteld?’

‘De kraanwagen hebben we gezien!’ riepen de Stampertjes. ‘En meneer Pen heeft ons verteld dat je Zaza de kakkerlak hebt gered.’

‘En je hebt toch ook een duif?’ gilte het kleinste Stampertje. ‘Die dikke? Dikke Dolie?’

‘Dat is niet mijn duif,’ zei Pluk. ‘Dat is een vrije duif uit het park. Gewoon een vriendin.’

Nu kwam vader Stamper met een geweldige schaal vol frieten. Ze gingen allemaal op de vloer zitten. Op de matrassen en begonnen frieten te eten met saus en met ketsjup. Er werd wel erg gemorst op de matrassen, maar dat kon de Stampertjes helemaal niets schelen.

‘Lieve help...’ zei vader Stamper ineens. ‘Wat zijn we stom geweest!’

‘Waarom? Wat is er dan?’

‘We hebben Pluk gevraagd om binnen te komen. En misschien krijgt hij nu ook mazen... en dat is dan onze schuld.’

‘Nee,’ zei Pluk. ‘Ik heb al een keertje mazen gehad. Dus ik krijg het niet meer.’

Toen de frieten op waren, zei vader Stamper: ‘Heb je Aagje al eens ontmoet?’

‘Nee,’ zei Pluk. ‘Wie is Aagje?’

‘Het is een klein meisje met een roze jurkje. Altijd een keurig schoon roze jurkje.’

‘O ja,’ zei Pluk. ‘Ik heb haar laatst op de buitengalerij zien staan. Ze verveelde zich geloof ik zo. Ik vroeg of ze mee ging spelen, maar ze wou niet.’

‘Ze mocht niet...’ zei vader Stamper. ‘Het arme kind.’

‘Mag ze niet spelen?’ vroeg Pluk.

‘Ze mag zich niet vuilmaken,’ zei vader Stamper. ‘Aagje is het dochtertje van mevrouw Helderder. En ze mag nooit buiten spelen, want haar moeder is bang dat ze zich vuil zal maken.’

‘Maar dat is afschuwelijk!’ riep Pluk.

‘Ja, dat is het ook. En daarom... als je haar weer eens ziet... probeer haar dan eens mee te nemen, de straat op, zodat ze ook eens fijn spelen kan. Of het park in.’

‘Dat zal ik doen,’ zei Pluk. ‘En nu bedankt voor de frieten... en tot ziens. Woont die Aagje hier vlak onder?’

‘Ja!’ riepen de Stampertjes. ‘Hier vlak onder. En als we herrie maken wordt haar moeder woedend.’

Pluk nam afscheid. Hij beloofde gauw terug te komen. Hij nam de trap naar de negentiende, een verdieping lager. En daar zag hij haar staan, het kleine meisje Aagje. Ze leunde over de balustrade en keek in de verte. Haar jurk was erg roze en erg mooi en erg schoon. Maar haar gezichtje was verdrietig en Pluk besloot een praatje met haar te maken. Hij kuchte even verlegen. Hij wist niet goed hoe hij moest beginnen, maar juist op dat moment hoorde hij vleugels klappen. Dikke Dollie, de duif, kwam aanvliegen en zette zich op Pluks schouder.

‘Je moet dadelijk komen, Pluk. Je moet helpen. Kom gauw...’

Duizeltje

‘Wat is er dan?’ vroeg Pluk.

‘Er is iemand in nóód!’ riep Dikke Dollie.

‘Wie dan?’

‘Kom gauw...’ riep Dollie weer. Ze was heel zenuwachtig, ze fladderde nog even gauw een rondje om Pluk heen. Ze riep nog snel: ‘Derde eikenboom van links... vlak bij de vijver.’ En toen vloog ze weg.

Pluk wilde dadelijk naar de lift gaan. Hij begon al hard te lopen want hij wou zo gauw mogelijk naar het park. Maar na twee stappen bleef hij staan en draaide zich om. Daar, bij de leuning, stond nog steeds het roze meisje. Het dochttertje van mevrouw Helderder, de keurige, schone Aagje. Ze mocht nooit naar buiten, want ze moest altijd schoon blijven. Pluk stapte naar haar toe en zei: ‘Luister eens, zou je me willen helpen?’

Aagje keek verwonderd op. Ze had al die tijd over de leuning gehangen en naar het uitzicht gekeken; ze had het gesprek van Dollie en Pluk helemaal niet opgemerkt.

‘Ik moet naar het park met m’n kraanwagentje,’ zei Pluk haastig. ‘Ik moet daar iemand gaan redden.’

‘Redden?’ vroeg Aagje. ‘Wie dan? Hoe dan?’

‘Dat weet ik nog niet,’ zei Pluk. ‘Maar ik ben bang dat ik het niet alleen afkan. Ga asjeblijft mee.’

Aagje weifelde. Toen schudde ze haar hoofd. ‘Ik mag niet,’ zei ze. ‘In het park maak ik me vuil, zegt m’n moeder. Ik mag nooit naar het park.’

‘Wél om iemand te helpen,’ zei Pluk. ‘Nou, doe je ’t? Of doe je ’t niet? Er is haast bij, weet je.’

Aagje schudde haar hoofd. ‘Ik durf niet,’ zei ze.

‘Goed,’ zei Pluk. ‘Dan ga ik alleen.’ En hij draafde weg, naar de lift. Maar vlak voor hij de liftdeur dichttrok, kwam Aagje hijgend aanlopen. ‘Ik kom toch,’ zei ze.

Even later waren ze op weg in het kleine rode kraanwagentje. Pluk reed zo hard als hij kon en Aagje klemde zich bibberend vast aan de bank en riep: ‘Ik zal me toch asjeblijft niet vuilmaken? Mijn moeder vindt het vast niet goed! En ik weet niet eens wie je bent! En hoe je heet!’

‘Ik heet Pluk. En jij heet Aagje. En je moet niet zo zeuren,’ zei Pluk kortaf. ‘Hier is het park, nu gaan we de bocht om en dan komen we bij de vijver. En nu moeten we de derde eikenboom van links hebben.’

‘Dat moet dan deze zijn,’ zei Aagje. ‘Dit is de derde eik van links. En wat is daar dan aan de hand?’

Pluk had z’n wagentje gestopt. Samen tuurden ze naar boven. Maar ze zagen niets.

‘Wat moeten we eigenlijk zien?’ vroeg Aagje.

‘Er is iemand in nood,’ zei Pluk.

‘Ik zie niemand in nood,’ zei Aagje. ‘Niet in nood en niet buiten nood, ik bedoel... ik zie helemaal niets. Behalve een eekhoortje.’ Ze wees. ‘Zie je dat eekhoortje? Daar helemaal bovenin?’

‘Ja,’ zei Pluk. ‘Maar ik zie er helemaal niets bijzonders aan.’

Vlak bij hem was er een geritsel in de takken. Het was Dikke Dollie. ‘Zo, zijn jullie daar eindelijk?’ zei ze. ‘En heb je ’m gezien? Het stakkertje?’

‘Stakkertje?’ vroeg Pluk. ‘We zien enkel een eekhoortje.’

‘Dat is ’m!’ riep Dollie. ‘Dat is Duizeltje. Een heel treurig geval. Hij heeft hoogtevrees.’

‘Hoogtevrees?’ vroeg Pluk. ‘Een eekhoorn met hoogtevrees?’

‘Ja, is het niet dieptreurig? Het komt maar een heel enkele keer voor bij eekhoortjes. Hij durft niet te klimmen. Nooit. Nou, je begrijpt wel dat hij vreselijk wordt uitgelachen door z’n familie. En daarom heeft hij het voor één keertje geprobeerd. Nu zit hij helemaal bovenin... maar hij durft niet meer naar beneden. Dus help ’m, Pluk. Met je kraan!’

Pluk reed z'n wagentje zo dicht mogelijk onder de boom en liet z'n hijskraan vlak onder de tak waarop het arme diertje zat. Maar de kraan was net niet groot genoeg. Er was nog een flinke afstand. Duizeltje zou moeten springen. Maar Duizeltje had hoogtevrees en durfde niet.

'Kom dan Duizeltje! Spring dan. Spring maar op de kraan.'

Er gebeurde niets. Het arme beest bleef stokstijf zitten.

'Ik ga 'm halen,' zei Aagje.

'Zou je dat wel doen?' vroeg Pluk. 'Denk aan je jurk. Denk aan je moeder...'

Maar Aagje was haar jurk en haar moeder vergeten. Ze was al halverwege. Handig klom ze van tak tot tak en in een ogenblik was ze bij de bange eekhoorn. Ze greep naar het beestje, dat angstig achteruit schuifelde.

'Blijf zitten, sufferd!' riep Aagje. 'Ik had je bijna.' Ze klom hem achterna, ze greep... en ze had hem te pakken.

'Grijp je vast aan de kraan!' riep Pluk. 'Dan laat ik je zakken.'

Aagje deed het. En even later was ze veilig bij Pluk in het wagentje, het eekhoortje in haar armen.

'Wat doen we nou met Duizeltje?' vroeg Pluk. 'Moet hij op de grond blijven?'

'Nee nee,' riep Dollie. 'Veel te gevaarlijk. Dan wordt hij opgegeten door een kat of door een rat!'

'Dan nemen we hem mee,' zei Pluk. Toen keek hij verschrikt naar Aagje. Ze zag er vreselijk uit. Haar jurk was vol groene en bruine vegen en bovendien helemaal gescheurd door al dat geklim in de takken. Ze zag het nu eindelijk zelf ook en ze werd heel bang.

'Pluk...' zei ze zachtjes. 'Ik durf niet naar huis. Zo kan ik niet naar huis.'

Pluk dacht even na. 'We gaan naar meneer Pen,' zei hij. 'Misschien kan hij ons raad geven.'

Ze reden terug naar de Petteflet en Pluk stopte bij het boekwinkeltje.

‘We hebben een eekhoortje dat hoogtevrees heeft...’ zei Pluk toen ze binnenkwamen. ‘En Aagje is vuil en kapot en ze durft niet naar huis.’

‘Vertel me er iets meer van,’ zei meneer Pen. Pluk vertelde het hele verhaal. ‘Zou ik Duizeltje meenemen naar m’n torenkamer?’ vroeg hij aan het slot.

Meneer Pen schudde z’n hoofd. ‘Een eekhoorn met hoogtevrees moet je vooral niet in een toren zetten,’ zei hij. ‘Ik weet iets beters. Bij mij achter in het magazijn kan hij leren klimmen. Ga maar mee.’

Achter de winkel was een ruimte waar de voorraad werd bewaard in hoge kasten en rekken. Overal stonden laddertjes om bij de hoogste planken te komen. Meneer Pen zette het eekhoortje op de onderste sport van een ladder. ‘Zo,’ zei hij. ‘Ga jij maar lekker oefenen, Duizeltje. Op je gemak. Telkens een sportje hoger, dan leer je het wel.’

Ze gingen terug naar de winkel en meneer Pen keek hoofdschuddend naar de gefarfelde Aagje. ‘Tja...’ zei hij. ‘Wat doen we daaraan...’

‘Ik durf nooit meer naar huis...’ jammerde Aagje.

‘Onzin,’ zei meneer Pen. En ineens sloeg hij met z’n hand tegen z’n voorhoofd en riep: ‘Ik weet het! Hiernaast is de Hou-maar-áán-stomerij.’

‘Wat is dat?’ vroeg Pluk.

‘Kom maar mee,’ zei meneer Pen. ‘Het is een stomerij waar je je kleren niet hoeft uit te trekken. Ze worden gestoomd terwijl je ze aanhoudt. Vandaar de naam. Hou-maar-áán-stomerij!’ Meneer Pen bracht hen een deur verder en praatte even met de mevrouw van de stomerij.

‘Dan moet het meisje eerst even in het

stoomhokje,’ zei de mevrouw. Ze deed een soort kast open en duwde Aagje erin. Toen drukte ze op een knop. Het zoemde daarbinnen een beetje en dunne slierten stoom drongen tussen de kieren door.

‘Is het niet gevaarlijk?’ vroeg Pluk angstig... ‘Al die stoom... ze zal toch niet stikken?’

‘O nee, zo gebeurt het hier altijd,’ zei de mevrouw. Ze liet Aagje uit het hok. Smettelos roze was ze. Geen vlekje meer te zien. Maar ja... de scheuren waren er nog.

Aagje wilde juist weer gaan jammeren dat ze niet naar huis durfde, maar de stomerijmevrouw pakte haar bij de arm en zei: ‘Even op de spuitschijf, kind!’ Ze zette Aagje op een grote ronde schijf, drukte weer op een knop en de schijf begon te draaien, terwijl er een reusachtige spuitbus ging werken. Om en om draaide Aagje en ze werd bespoten met een roze vloeistof.

‘Het is een soort plastic,’ zei meneer Pen, die ook stond te kijken. ‘Als het is opgedroogd zijn alle gaten en scheuren heel.’

De mevrouw zette het toestel af. Aagje was van al dat gedraai net zo duizelig als Duizeltje en Pluk moest haar vasthouden.

‘Voorzichtig...’ zei de mevrouw, ‘...ze is nog nat. Het moet wel eventjes drogen.’

Het was wel ongelooflijk! Van de scheuren was niets meer te zien. Ze waren dichtgespoten. Aagje was weer vlekkeloos en heel. Pluk voelde eens. ‘Ze is droog!’ riep hij.

‘Mooi,’ zei meneer Pen. Hij betaalde de mevrouw van de stomerij en zei: ‘Ga gerust naar huis, Aagje. Je bent zó keurig!’

‘Mogen we nog heel even naar Duizeltje kijken?’ vroeg Pluk.

‘Dat doen we.’

Ze gingen naar het magazijn van meneer Pen. Ze openden de deur op een kier en keken naar binnen. Duizeltje zat op de zevende sport van de ladder. Hij keek dapper

uit z'n kraaloogjes en was op het punt om naar een andere ladder te springen. Doodstil bleven ze staan kijken en ze hielden hun adem in.

Hoeps! Het was gelukt.

'Je ziet... hij gaat vooruit,' zei meneer Pen.

'En nu, tot ziens!'

Pluk ging met Aagje in de lift van de Petteflet.

'Bedankt, dat je me geholpen hebt,' zei hij. 'Ga je nog 's een keertje met me mee?'

'Graag,' zei Aagje.

Langhors en de Majoor

Aan de achterkant van de Petteflet was een plantsoen met een brede singel. Pluk reed er op een ochtend langs met z'n kraanwagentje. Plotseling stopte hij. Er was iets heel gek in het water. Hij zag iets boven de oppervlakte uitsteken... het was iets bruins... het had een staart... lieve help, het achterste van een paard!

'Een verdronken paard...' mompelde Pluk verslagen. 'Wat vreselijk.' Hij stapte uit en ging naar de kant. Jawel, nu zag hij het heel duidelijk. De billen van een paard. En de kop was niet meer te zien.

'Het arme dier,' zei Pluk. 'Zou hij met z'n hoofd in de modder zitten?' Hij keek om zich heen of er iemand was die hem kon helpen. Maar er waren op dit moment geen mensen in het plantsoen. Maar nu zag hij een eind verder nóg iets boven het water uitsteken.

Pluk liep ernaartoe. En nu zag hij tot zijn grote verbazing nog een paard. Ditmaal een paardenkop!

'Twee paarden in de vaart!' riep Pluk.

'Nee, één!' zei de paardenkop.

'Eén?' schreeuwde Pluk. 'Niet waar... twee! Daar verderop zag ik het achterste van een paard.'

'Dat ben ik ook,' zei het paard bedroefd.

'Dat daar zijn mijn billen.'

'Maar... dat geloof ik niet...' stamelde Pluk.

'Ik zal met m'n staart zwaaien,' zei het paardenhoofd. 'Dan zul je 't zien.'

En nu zag Pluk in de verte de staart van het

achterstuk hevig heen en weer gaan.

'Je... je moet wel een érg lang paard zijn.'

'Ben ik ook. Ik ben Langhors, het langste paard van de wereld.'

'En waar hoor je thuis? En van wie ben je? Wie is je baas?' vroeg Pluk.

'Help me liever op het droge,' zei Langhors. 'Help liever, in plaats van uren te staan meieren en vragen. Heb je een kraanwagen of heb je geen kraanwagen?'

'O jazeker,' zei Pluk. 'Ik help je. Kun je misschien iets dichterbij de wal komen?'

Langhors waadde moeizaam naar de kade. Pluk maakte de haak van de kraan vast aan z'n halster en ging in z'n wagentje zitten. 'Pas op... daar gaat ie dan!' riep hij.

Op dat moment kwamen er twee militairen de hoek om. Ze liepen hard. 'Langhors!' riep ze. 'Wat is er gebeurd?'

'Hij is in het water geraakt,' zei Pluk. 'En ik probeer hem eruit te trekken.'

'Dat is flink van je, m'n jongen,' zei een van de militairen. 'Ik ben de Majoor en Langhors is mijn peerd. En dat daar is de adjudant. Hijsen maar!' Pluk liet z'n kraan werken. En daar kwam het paard langzaam naar boven.

'Je moet zelf een beetje meewerken!' schreeuwde Pluk.

'Dat doe ik al!' riep Langhors. 'Maar m'n hoeven zitten in de modder.'

'Hoe heb je toch zo onvoorzichtig kunnen wezen?' vroeg de Majoor. 'Ik heb je nog zo gewaarschuwd.' En tegen Pluk zei hij: 'Jij

bent geloof ik die jongen die in de torenkamer woont? Ik heb je al meer gezien. Ik woon ook in de Petteflet. Heb je 't naar je zin?

'O ja,' zei Pluk. 'Ik woon daar heerlijk.'

'Komt er nog wat van?' brieste Langhors. 'Ik word al kouwer en kouwer. Schiet een beetje op.'

Het ging maar heel langzaam en het duurde erg lang voor het paard met alle vier z'n hoeven op het droge stond.

'Bedankt, bedankt...' zei de Majoor. 'En als ik je soms eens helpen kan... gráág! Je weet nooit of ik niet eens iets terúg kan doen voor je. Tot ziens.'

'Tot ziens,' zei Pluk.

De Majoor steeg op zijn paard en zat vlak achter het paardenhoofd. De adjudant ging bij de staart zitten. 'Zo doen we het altijd,' zei de Majoor. 'Want onze Langhors is bang dat hij anders zal doorbuigen... er mag nooit iemand in 't midden zitten.'

Daar ging het paard Langhors en Pluk keek ze na. Hoewel het maar twee mensen waren op een paard, leek het net een hele optocht.

Pluk moest nog een paar boodschappen doen. Beladen met een tas vol brood en peren kwam hij zijn torenkamertje binnen.

'Zaza!' riep hij. 'Zaza, waar zit je? Zaza, lust je ook perenschilletjes?' Hij zag z'n kakkerlak nergens.

Pluk zocht en zocht en werd ongerust. En toen hoorde hij eindelijk het hele kleine stemmetje van Zaza: 'Pas op! Trap niet op me!'

Dadelijk keek Pluk naar beneden. 'Waar zit je dan?'

'Onder de mat,' zei het stemmetje.

Pluk lichtte voorzichtig de mat op. En jawel, daar zat Zaza.

'Waarom zit je daar? Was je weggekropen?'

'De dame was er weer,' zei Zaza. 'De dame met de spuitbus.'

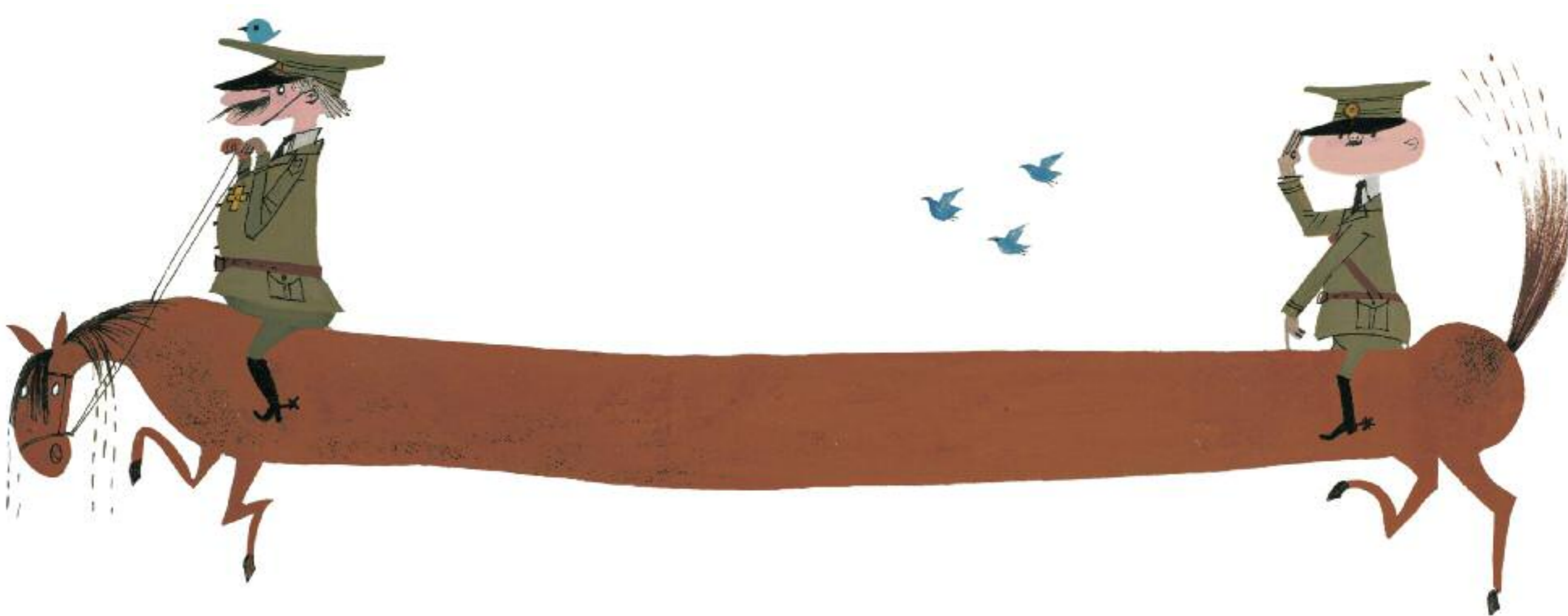
'Wat? Mevrouw Helderder? Kwam ze binnen?' riep Pluk. 'Maar dat kan niet, de deur is altijd op slot. Ik heb een sleutel!'

'Ze kwam niet binnen, maar ze keek door het raam,' zei Zaza. 'En ze heeft me gezien. En ik werd zo verschrikkelijk bang. Ik dacht: Straks spuit ze nog door het raam heen. En toen ben ik weggekropen.'

'In elk geval is ze nu weg,' zei Pluk. 'Kom maar tevoorschijn, Zaza.'

Hij gaf de arme geschrokken kakkerlak een stukje perenschil, maar na even proeven zei Zaza: 'Nee, appelschillen zijn lekkerder.'

'Okee,' zei Pluk. 'Dan weet ik dat ook weer.'

Maar diezelfde middag, toen hij uit wou gaan, kwam er in de grote hal van de Petteflet een man naar hem toe. Een man met een pet op. Het was de portier van de Petteflet en hij keek heel nors.

‘Vertel eens ventje,’ zei hij. ‘Is het waar, dat jij boven in de torenkamer woont?’

‘Ja,’ zei Pluk. ‘Daar woon ik.’

‘Hoe lang woon je daar al?’ vroeg de portier.

‘Eh... een week of zo...’ stamelde Pluk.

‘En wie heeft jou daarvoor toestemming gegeven?’ vroeg de portier.

Pluk aarzelde even. Toen zei hij: ‘Niemand...’

‘Dat dacht ik al,’ zei de portier. ‘Stiekem

ben jij daar gaan wonen! Helemaal zonder vergunning. En zelfs zonder het mij te vragen!’

Hij keek nu nóg barser.

‘Waarom heb je ’t mij niet gevraagd?’ vroeg hij.

Pluk wou zeggen: ‘Ik wist niet eens dat u bestond.’ Maar hij zweeg, want het leek hem niet zo’n goed antwoord.

‘Toevallig heb ik het gehoord,’ zei de portier. ‘Mevrouw Helderder heeft het me verteld. En dat is maar goed ook. Jongetjes die stiekem in een huis trekken, die deugen niet. Dus pak je boeltje maar in. En verdwijn uit de torenkamer, begrepen?’

Pluk stond met een hele rode kleur te luisteren en hij voelde dat er tranen in zijn ogen kwamen. Nu had hij een huisje, een fijn huisje, en nu moest hij eruit. Hij snikte en veegde met z’n hand de tranen van z’n wang.

‘Wat is hier aan de hand?’

Vlak naast hem stond de Majoor. Hij had zojuist Langhors in de wei gebracht en was nu bezig om naar z’n flat te gaan. ‘Wat gebeurt hier?’ vroeg hij nog eens.

‘Deze jongeman woont in de torenkamer,’ zei de portier. ‘En hij heeft er geen vergunning voor. Hij moet eruit!’

‘Wat een onzin!’ riep de Majoor boos. ‘Er woonde helemaal niemand in die toren. Die kamer stond al lang leeg. Wees blij dat er nu iemand woont. En nog wel zo’n aardige jongen die iedereen helpt met z’n kraanwagen.’

‘Ja maar...’ begon de portier.

‘Geen jamaars...’ snauwde de Majoor. ‘Van mij mag hij blijven. En geen gezeur meer. Verstaan?’

‘Ja, meneer de Majoor,’ zei de portier.

‘Dat is dan weer in orde. Tot ziens, m’n jongen.’ En de Majoor beende naar de lift.

De portier zuchtte en zei: ‘Nou vooruit dan, voorlopig zullen we het nog eens aanzien.’

‘Ik mag blijven?’ vroeg Pluk.

‘Voorlopig...’ zei de portier.

Opgelucht ging Pluk de deur van de Petteflet uit. Hij had niet gezien dat mevrouw Helderder ook in de hal stond. Ze had het hele gesprek van Pluk en de Majoor met de portier afgeluisterd. En nu Pluk weg was, kwam ze uit haar hoek tevoorschijn. Ze ging naar de portier toe en ze begon te fluisteren.

‘Ik versta u niet...’ zei de portier. ‘Kunt u het iets harder zeggen, mevrouw?’ Mevrouw Helderder zei het iets harder. En de portier verbleekte.

Zaza

Twee uur later kwam Pluk thuis. Hij ging naar boven met de lift en hij liep naar zijn torenkamer. Toen hij vlak voor z'n deur stond, rook hij iets merkwaardigs... een wasmiddel? 't Was een raar geurtje... een boenmiddel?

Néé! Pluk bleef stokstijf staan van schrik. De spuitbus rook hij. Het was de geur van een spuitbus. Hij grabbelde naar z'n sleutel en wilde z'n deur openen, maar het ging niet. Zijn sleutel paste niet meer. En toen pas zag hij het bordje

NAAIKAMER VAN MEVROUW HELDERDER

Pluk werd woedend. In de tijd dat hij weg was, had mevrouw Helderder zijn huis ingepikt. En dat terwijl ze zelf toch een flat had!

Hij bonsde op de deur. Er gebeurde niets. Hij bonsde nog harder. De deur ging half open en het hoofd van mevrouw Helderder verscheen.

'Wat moet dat?' vroeg ze.

'Dit is mijn huis!' riep Pluk. 'Wat doet u in mijn huis!'

Mevrouw Helderder bekeek hem van top tot teen en zei toen: 'Dat zal ik je precies vertellen. Het is jouw huis niet meer. Het is nu mijn naaikamer. Vraag het maar aan de portier van de Petteflet.'

'Dat kan niet! Dat mag niet!' riep Pluk. 'Het is altijd mijn huis geweest!'

'Gewéést, ja...' lachte mevrouw Helder-

der. 'Maar een jongen die z'n kamer niet schoonhoudt, moet eruit. Dat spreekt vanzelf. Dat vond de portier ook.'

'Ik héb m'n kamer schoongehouden!' schreeuwde Pluk.

'O ja?' vroeg mevrouw Helderder. 'Vind je? Een kamer waar kakkerlakken zomaar rondlopen... noem jij dat schoon?'

'Wat hebt u met mijn kakkerlak gedaan?' vroeg Pluk angstig.

'Dat zal ik je precies vertellen,' zei mevrouw Helderder. 'Ik zag 'm zitten in een hoek en ik heb hem flink bespoten met de spuitbus. En toen heb ik 'm in de vuilnisbak gegooid. Daarnaast je. Buiten.'

Pluk trok met een ruk de vuilnisbak open. Hij was leeg. 'De gemeentereiniging is nét geweest,' zei mevrouw Helderder tevreden. 'Je hoort ze beneden nog rammelen. Maar je hoeft niet meer te zoeken, hoor, het vieze beest is dood.'

Met een smak deed ze de deur voor Pluks neus dicht.

Pluk was niet een jongen die gauw huilde. Eigenlijk huilde hij helemaal nooit, maar nu werd zijn keel raar dik en hij voelde tranen over z'n wangen lopen. Zijn kleine vriendje Zaza was dood. En zijn huis was gestolen. Toen hoorde hij klapwieken naast zich. Het was Dikke Dollie, de duif.

'Roekoe... roe...' zei ze. 'Je hoeft me niets te vertellen, ik heb het allemaal meegemaakt... Ik was erbij! Ik zag dat mevrouw Helderder hier naar binnen ging met de portier. En ze

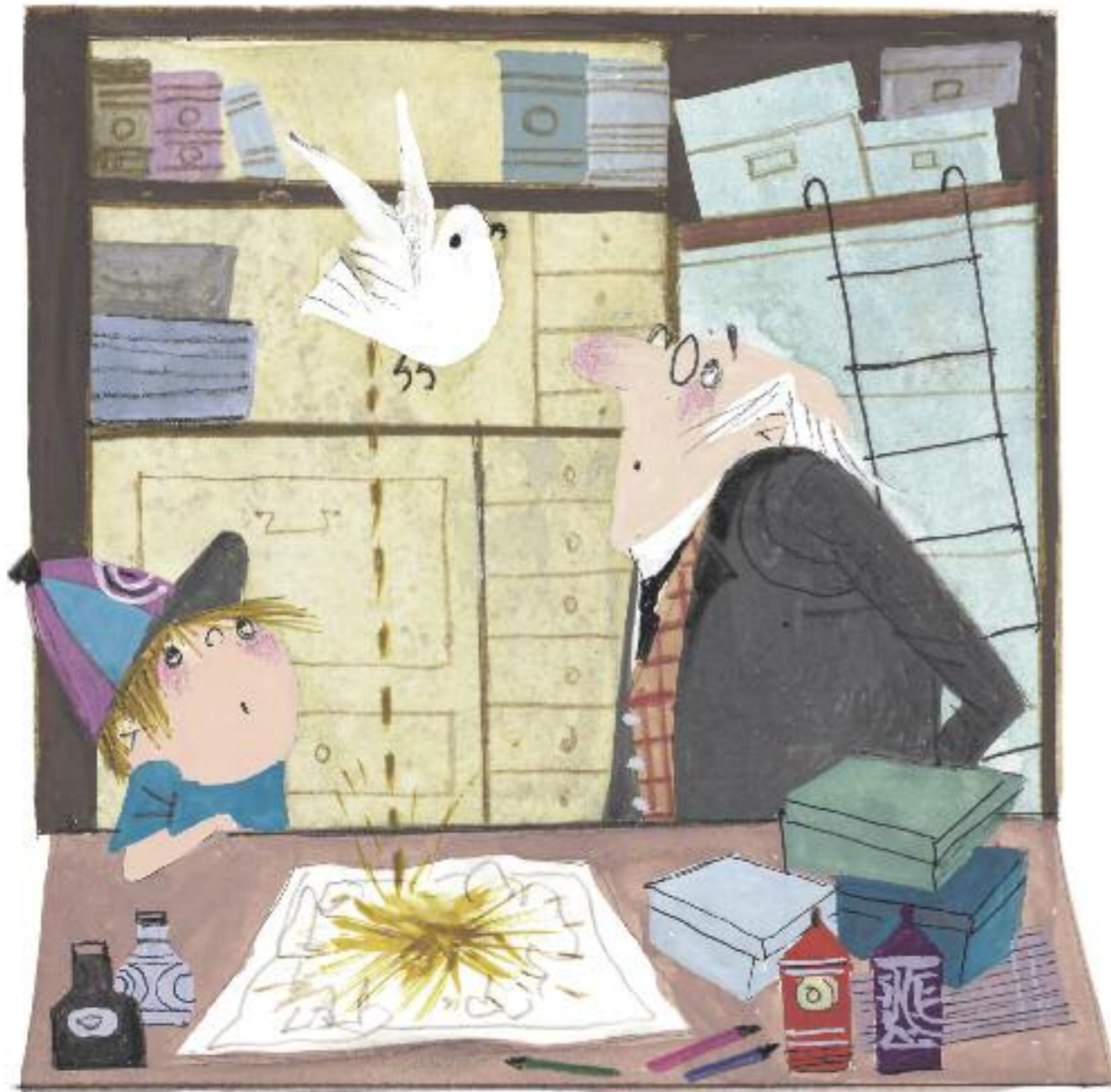
klaagde en riep dat het vol kakkerlakken zat! En toen heeft hij een nieuw slot laten maken. En zij heeft de sleutel. Blijf nou niet staan huilen, Pluk. Ga liever mee naar meneer Pen, die weet overal raad op. Jij gaat met de lift, ik vlieg naar beneden, we zien elkaar straks.' En Dollie vloog weg.

Toen Pluk beneden op straat aankwam, zag hij de wagen van de gemeentereiniging nog staan. Twee mannen waren bezig de vuilnisbakken leeg te gooien in de wagen, en toen ze hem zagen, riepen ze: 'Ha die Pluk!'

Het lag Pluk op de tong om te vragen: 'Hebben jullie soms een dooie kakkerlak gezien?' Maar hij zweeg. Natuurlijk letten die mannen niet op dooie kakkerlakken, en bovendien... wat had hij eraan? Zaza was toch dood, er was niets meer aan te doen. Pluk riep goeindag en ging naar het winkeltje van meneer Pen.

'Ben je daar eindelijk weer eens,' zei meneer Pen. 'Hoe gaat het? Kijk eens wat een prachtige plaat ik hier heb. Met ruimtevaarders erop.'

‘Mooi...’ zei Pluk met een hoog piepend stemmetje.

‘Wat is er! Je huilt! Wat is er gebeurd?’

Pluk vertelde wat er aan de hand was en legde toen z’n hoofd op de toonbank en snikte: ‘Ik was zo aan Zaza gehe-he-he-hecht!’

Meneer Pen liet de plaat rusten en liep driftig heen en weer. ‘Je huis ingepikt!’ riep hij. ‘Schandelijk! Maar we laten het er niet bij. We zullen er iets aan doen, m’n jongen, reken maar.’ Er tikte iets tegen de glazen deur van het winkeltje. Het was Dollie.

Toen meneer Pen opendeed, kwam ze naar binnen vliegen. Ze had iets in haar snavel. Iets zwarts. Heel voorzichtig legde ze het op de toonbank.

‘Zazal’ schreeuwde Pluk. ‘Ach... arme Zaza. Dood... Maar nu kan ik hem tenminste netjes begraven.’

‘Hee hee,’ zei meneer Pen. ‘Wacht even... is-ie dood? Ik dacht dat ik z’n pootjes zag wriemelen.’

Zaza lag op z’n rugje. En warempel, als je goed keek, zag je z’n pootjes een beetje bewegen.

Meneer Pen waaierde hem lucht toe met een blaadje papier, zette hem toen overeind en Zaza bleef staan. Een hele poos bleven ze gespannen naar hem kijken. Toen zei Zaza met een heel klein zwak stemmetje: ‘Leef ik nog?’

‘Wis en waarachtig,’ zei meneer Pen.

‘Is die rotduif wèg?’ vroeg Zaza.

‘Nou ja!’ riep Dollie verontwaardigd. ‘Horen jullie dat? En ik heb z’n leven gered. Uit de vuilniskar heb ik ’m gevestigd. Ik kom langs vliegen en daar zag ik ’m liggen. En nou noemt-ie me rórdduif!’

‘Ssst...’ zei meneer Pen, ‘hij meent het niet zo erg.’

‘En ik heb me nog zo beheerst om ’m niet op te eten!’ riep Dollie.

Pluk had Zaza in z’n hand genomen en be-

keek hem teder. ‘Voel je je al iets beter?’ vroeg hij.

‘Het gaat prima,’ zei Zaza.

‘Kijk nou wat je doet!’ riep meneer Pen boos tegen Dollie. ‘Boven op mijn dure mooie plaat van de ruimtevaarders!’

‘Sorry,’ zei Dollie. ‘Dat komt omdat ik opgewonden ben. Maar u kunt het er weer afvegen. ’t Is niet vies. ’t Is maar van mij.’

‘Bah!’ bromde meneer Pen en probeerde de viezigheid eraf te vegen met een stukje papier. Maar de plaat was bedorven.

‘Ik zet je buiten de deur,’ zei meneer Pen.

‘Wat een onzin,’ zei Dollie. ‘Als ik net iets gedaan heb, hoef ik toch niet meteen wéér?’

‘Beheers je dan. En laten we nu eens gaan praten over Pluk z’n huis. In elk geval kun je hier blijven logeren, Pluk. Ik zet wel een kampeerbed voor je neer in het magazijn. En Zaza krijgt een leeg doosje om in te slapen.’

‘Eerst wil ik een appelschilletje,’ zei Zaza.

En dat kreeg hij.

Karel met de houten poot

Pluk had geen huis meer. Zijn eigen ronde torenkamertje was niet meer van hem. Er hing nu een bordje op de deur: NAAIKAMER VAN MEVROUW HELDERDER. En elke dag van negen tot vijf ging mevrouw Helderder daar zitten naaien. Er was een nieuw slot op de deur. En zij had de sleutel...

Pluk logeerde nu bij meneer Pen. Hij sliep in het magazijn op een kampeerbed achter de winkel. Naast hem, in een leeg punaise-doozje, sliep Zaza, die gelukkig weer helemaal beter was. 't Was best gezellig, maar toch verlangde Pluk erg naar z'n eigen huisje.

's Morgens, toen hij opstond, zei meneer Pen: 'Laten we eerst met de portier van de Petteflet gaan praten. Hij heeft jouw huis weggegeven aan mevrouw Helderder. Hij heeft een nieuw slot laten maken en een nieuwe sleutel. Kom mee!'

De portier van de Petteflet zat in een glazen hokje beneden in de hal. Toen hij meneer Pen en Pluk zag aankomen, schrok hij. Hij werd rood in z'n gezicht en hij deed net alsof hij verschrikkelijk druk bezig was.

'Portier,' zei meneer Pen. 'Dit is onze Pluk. U kent 'm heel goed. Hij woont boven in de torenkamer. Dat weet u toch best? En nou hebt u hem z'n huis afgepakt!'

De portier schraapte gewichtig z'n keel en zei: 'Tjá! Niks aan te doen. Spijtig!'

'Niks aan te doen!' riep meneer Pen. 'U moet mevrouw Helderder eruit zetten. Ze heeft toch een eigen flatje? Dáár kan ze toch zoveel naaien als ze wil?'

'Hoor 's hier,' zei de portier. 'Er waren klachten! Die jongen hield z'n kamer niet schoon. Het was er hartstikke vol met kakkerlakken. 'k Heb het zelf gezien!'

'Eéntje maar!' riep Pluk verontwaardigd. 'Er was maar één kakkerlak!'

'Kijk 's aan, je geeft het zelf toe!' zei de portier. 'Je geeft dus toe dat er kakkerlakken waren?'

'Eén kakkerlak,' zei Pluk. 'Een hele bijzondere lieve tamme kakkerlak!'

'Nou kijk,' zei de portier. 'Kakkerlakken worden volstrekt niet toegelaten in de Petteflet. Dat is toch duidelijk, nietwaar? Stel je voor dat iedereen één lieve tamme kakkerlak mocht houden als huisdier... Waar bleven we dan? Dan hadden we volgend jaar twintigduizend kakkerlakken in dit gebouw. Want die beesten telen maar an!'

'U overdrijft,' riep meneer Pen driftig. 'U weet heel best dat één zo'n beestje niemand kwaad doet. Ik zal gaan klagen bij het BESTUUR!'

'Doet u dat maar...' zei de portier. 'Dat helpt u toch niet. Het bestuur zal ook zeggen dat kakkerlakken niet worden toegelaten. Dat staat in 't REGLEMENT!'

'Luistert u nou 's...' begon Pluk. Maar de telefoon ging en de portier ging zitten telefoneren en bekeek hen niet meer.

Ze begrepen dat het nutteloos was om nog verder met hem te praten en treurig gingen ze terug naar het boekwinkeltje.

Op de stoep zat Dikke Dollie, de duif.

‘En? Hoe is het afgelopen?’ vroeg ze.
‘Slecht,’ zei meneer Pen. ‘Hij wil niet eens naar ons luisteren.’

‘Kon ik jullie maar helpen,’ zei Dollie. ‘Ik weet wat... Telkens als mevrouw Helderder uit die torenkamer komt, zal ik iets dóén.’

‘Wat doe je dan?’ vroeg Pluk.

‘Ik dóé iets op haar hoofd!’ riep Dollie. ‘Ik dóé iets op haar jurk!’

‘Heel lief van je bedacht,’ zei meneer Pen. ‘Maar ik ben bang dat ze er zich niets van aantrekt. Gewoon een paraplu opsteekt of zo... Bovendien vind ik het een erg viés idee.’ En meneer Pen ging zijn winkeltje binnen, want hij moest aan ’t werk. Maar Pluk bleef nog even met Dollie praten op de stoep.

‘Ik heb nóg een idee!’ riep Dollie. ‘Wacht hier even... ik ben zo terug.’

Pluk wachtte geduldig. Na een minuut of zeven kwam de duif weer aanvliegen.

‘Ik heb gevraagd of hij wil helpen...’ zei ze. ‘Maar hij is zo verschrikkelijk nors en hij doet zo uit de hoogte... Praat jij maar liever eens met hem.’

‘Over wie heb je ’t?’ vroeg Pluk.

‘Over Karel! Kom maar mee. Hij zit op een paaltje, daarginds!’ Dollie vloog klapwiekend vooruit en Pluk holde achter haar aan.

Boven op een verkeersbord zat een geweldige meeuw. Zoals de meeste meeuwen had hij kwaje ogen en een ontevreden uitdrukking op z’n gezicht.

‘Dit is Pluk,’ zei Dollie.

De meeuw gaf een krijs en hipte een eindje op. ‘Jou ken ik!’ riep hij. ‘Je hebt mij laatst een sardientje gegeven!’

Toen zag Pluk dat de meeuw een houten poot had.

‘t Was een heerlijk sardientje,’ zei Karel. ‘Ik zal kijken wat ik voor je kan doen. Ik hoor dat je torenkamertje is ingepikt! Daar vinden we wel wat op!’

‘Ontzettend graag,’ zei Pluk. ‘Hebt u al een idee?’

‘Zeg maar jij en jou, hoor!’ riep Karel met de houten poot. ‘Nou kijk, ik heb zes broers. En bovendien heb ik een groot aantal neven. Weet je wat... laat het maar aan mij over. Misschien duurt het een dag, misschien iets langer. Je merkt het wel!’ En met een machtig vleugelgeruis steeg de meeuw op.

‘Ship Ahoy!’ riep hij nog tot afscheid. Want hij was een echte zeemeeuw.

Het was nu negen uur in de ochtend. Mevrouw Helderder ging met de lift naar de bovenste galerij van de Petteflet. Ze was in een goed humeur, want in haar tas zat een mooie lap stof. Ze ging een bloemetjesjurk maken voor zichzelf. Zacht zingend liep ze over de open galerij naar de torenkamer. Een grote meeuw vloog krijsend vlak boven haar hoofd. Mevrouw Helderder lette er niet op. Ze dacht aan de nieuwe jurk.

Toen ze voor de torenkamer stond en haar sleutel pakte om de deur te openen, vloog een tweede meeuw rakelings langs haar hoofd.

‘Meeuwen...’ mompelde ze. ‘Nare beesten...’ Ze ging naar binnen en deed de deur op slot. Op tafel stond haar koffernaaimachine. Ze pakte de spulletjes uit haar tas en ging aan ’t werk. De torenkamer had naar alle kanten ramen.

En al gauw kwamen er meeuwen. Ze konden niet binnenkomen. Ze vlogen alleen maar langs. Eerst waren het er twee. Daarna kwamen er meer.

Met schrille kreten kwamen ze aanvliegen, alsof ze van plan waren dwars door de ruiten te breken, maar op ’t laatste ogenblik weken ze uit. Hun vleugels klaptten tegen de ramen met een akelig geluid.

Nu waren er zoveel meeuwen dat mevrouw Helderder voortdurend een wild wit gefladder zag... woedende ogen keken haar

aan. En het gekrijs werd oorverdovend.

‘Ga weg!’ riep mevrouw Helderder. ‘Wat moeten jullie toch! Enge beesten!’

Ze stak haar tong uit tegen de meeuwen. Ze schold en zwaaide met haar armen om ze weg te jagen. Maar het hielp niets. Er kwamen er steeds meer... en ze bleven rond de torenkamer vliegen. Hun snavels pikten tegen de ruiten en hun geschreeuw kreeg iets zó dreigends dat ze bang werd.

‘Je kunt me lekker toch niks doen!’ riep ze. ‘Ik zit toch lekker binnen! En je kan er niet in! Sliep uit!’

Nee, het was waar: ze konden er niet in. Ze zat veilig binnen. Maar ééns moest ze toch naar buiten... Vanmiddag om vijf uur... dan moest ze naar haar eigen flatje terug... dan moest ze de deur opendoen... dan moest ze die hele lange buitengang over... stel je voor dat ze er dan nóg waren? Mevrouw Helderder was bang.

Ze had niet zoveel zin meer in de bloemetjesjurk die ze zat te naaien. Ze wachtte tot de meeuwen zouden verdwijnen. Maar ze verdwenen niet. En dit was nog maar het begin...

De meeuwen

Mevrouw Helderder zat in de torenkamer aan haar naaimachine. Met een oorverdovend geschreeuw vlogen de meeuwen langs haar ramen. Hoeveel waren het er wel?

Het zijn er vast wel honderd, dacht mevrouw Helderder. Ik durf niet naar buiten... En toch moet het, want ik heb een rolletje blauwe zij vergeten; dat moet ik even gaan halen in m'n flat. Laat ik nou dapper zijn... het zijn per slot maar vogels. Ze kunnen me niks doen... Ik neem de spuitbus!

Moedig stapte ze naar buiten en kwam op de galerij.

Oéf! Met een ontzettend gekrijs stortten de meeuwen zich in duikvlucht bovenop haar.

'Help! Ga weg! Enge beesten!' schreeuwde mevrouw Helderder. Ze spoot om zich heen met de spuitbus, maar meeuwen zijn niet bang voor een spuitbus. Ze sloeg om zich heen, ze maaide wild met haar armen, en daardoor viel haar tas. De hele buitengang was bezaaid met klosjes garen en pakjes naalden.

'Lelijkerds!' gilte mevrouw Helderder. Moeizaam worstelde ze verder en voetje voor voetje kwam ze vooruit. Een heel kluwen fladderende meeuwen versperde haar de weg. Ze deden haar geen kwaad, ze pikten niet, ze raakten haar af en toe met een vleugel, dat was alles. Maar ze krijsten zo dreigend, ze keken haar zo woedend aan, ze gingen boven op haar zitten, ze scheerden rakelings langs haar gezicht... Doodmoe bereikte mevrouw Helderder de lift en ging naar haar flatje om het rolletje zij te halen.

Toen ze weer terugkwam op de bovenste verdieping, had ze een soort wapenrusting aan. Een vergiet op haar hoofd, een enorme plastic regenjas en een grote vlag om de vogels weg te jagen.

Maar zodra ze door de glazen deur naar buiten stapte op de bovenste galerij... ontzet-

tend... het leek of de hemel verduisterd werd door een sneeuwstorm... ze vlogen vlak vóór haar, ze zaten op de vloer, ze fladderden voor haar ogen, ze schreeuwden afgrijselijk! Mevrouw Helderder kon geen stap meer doen. Woedend keerde ze terug en daalde met de lift naar de benedenhal, naar de portier.

De portier keek een beetje verbaasd toen hij de vreemde verschijning zag met het vergiet boven op het hoofd en de grote vlag.

'Wat is er aan de hand?' vroeg hij.

'Wilt u even meekomen...' hijgde mevrouw Helderder. 'Ik heb last van meeuwen.'

‘Meeuwen?’ vroeg de portier. ‘Wat doen die meeuwen dan?’

‘Ze vallen me aan!’ riep mevrouw Helderder. ‘Met z’n tienmiljoenen tegelijk!’

‘Ik ga mee,’ zei de portier.

Toen ze bovenkwamen met de lift en uitstapten in de bovenste lifthal en door de glazen deur de hele buitengang konden overzien, toen zei de portier: ‘Waar zijn die meeuwen dan?’

Er was geen meeuw te bekennen.

‘Kom maar mee naar buiten,’ zei mevrouw Helderder. ‘Ze komen zodra we buiten op de galerij zijn.’

Maar ook toen ze buiten stonden, gebeurde er niets. ’t Was wat winderig, maar verder doodstil en vredig.

‘Ze zijn weg!’ riep mevrouw Helderder. ‘Voorgoed weg! Wat heerlijk!’

‘Dan kan ik zeker wel gaan?’ vroeg de portier.

‘Ja hoor, en bedankt!’ riep mevrouw Helderder opgewekt.

Maar zodra de portier in de lift naar beneden zakte... o wee! Daar dook de hele troep meeuwen als een stortbui uit de lucht.

‘Help! Moord! Brand!’ gilde mevrouw Helderder. Ze deed drie wanhopige stappen in de richting van de torenkamer en toen vluchtte ze halsoverkop terug naar de veilige lift.

Onderweg, op de dertiende etage, stapte er iemand in. Het was de Majoor.

‘Gunst, mevrouw Helderder,’ zei hij. ‘Is er iets aan de hand? Wat ziet u eruit!’

Ze zag er inderdaad vreselijk uit. Het vergiet zat scheef op haar hoofd. Haar jas was gescheurd en de grote vlag ook.

‘O Majoor,’ zei ze. ‘Gelukkig dat ik u aantref. Zou ik misschien even uw geweer mogen lenen?’

‘Mijn geweer? Hoezo? Is de vijand bij u

binnengedrongen?’ vroeg de Majoor.

‘Nee... jaa...’ huilde mevrouw Helderder. ‘Ik word aangevallen door meeuwen.’

‘Onzin...’ zei de Majoor. ‘Er zijn geen leeuwen hier.’

‘Mééuwen!’ riep mevrouw Helderder. ‘Ze zullen me vermoorden! Gaat u alstublieft even met me mee naar boven, dan zult u het zien.’

‘Met alle plezier!’ zei de Majoor. Maar toen ze boven waren aangekomen, was er nergens een meeuw te bekennen.

‘Ziet u wel, u hebt gedroomd,’ zei de Majoor.

‘Nietwaar! Ik heb niet gedroomd. Ze komen enkel als ik alleen ben!’

‘Maar waarom moet u eigenlijk hier zijn?’ vroeg de Majoor. ‘U woont toch veel lager. U hóéft hier toch niet te wezen?’

Mevrouw Helderder slikte. Ze durfde niet te bekennen dat ze de torenkamer van Pluk had ingepikt als naaikamer. De Majoor groette haar beleefd en ging naar beneden. En nauwelijks was hij weg of... Dáár waren ze weer... troepen en horden krijsende, fladderende meeuwen. De grootste van hen had een houten poot. Hij sloeg met z’n vleugel tegen haar arm en mevrouw Helderder liet de sleutel vallen. De sleutel van de torenkamer!

Onmiddellijk kwam er een meeuw die de sleutel oppikte en er snel mee wegvloog.

‘Geef hier die sleutel!’ Ze probeerde zich door al die vleugels heen te wringen, maar het waren er te veel. Ze moest het opgeven.

Pluk zat op de stoep vlak voor het boekwinkeltje. Hij wist van al het gebeurde niets af en hij was een beetje treurig omdat hij z’n huis kwijt was en helemaal niets hoorde van Karel de meeuw... die hem zou helpen.

En toen rinkelde er iets voor z’n voeten. Het was de sleutel van zijn huis.

Hij keek omhoog en zag een reusachtige meeuw met statige vleugelslag wegvliegen.

Even later kwam mevrouw Helderder bij de portier en zei: ‘Ik hoef niet meer!’

‘U hoeft niet meer wát?’ vroeg de portier.

‘Ik hoef niet meer in die ellendige torenkamer,’ zei mevrouw Helderder. ‘Het is een piratenhol! Het is een griezelig en gevaarlijk moordkot! Wees zo goed om dadelijk mijn naaimachine daar weg te halen!’

‘Zeker mevrouw,’ zei de portier.

Toen hij tien minuten later bovenkwam,

bij de torenkamer, stond de naaimachine al buiten op de gang, met een paar andere spulletjes. Pluk stond in de deuropening... een beetje trillerig. Zou de portier hem eruit jagen?

‘Hm...’ zei de portier. ‘Je zit dus weer in je huisje, zie ik.’

‘Ja,’ zei Pluk, ‘ik zit weer in m’n eigen huis. En die spullen van mevrouw Helderder kunt u meenemen.’

‘En... ik hoop wel dat je je kamer voortaan proper houdt,’ zei de portier streng.

‘O ja, daar zorg ik voor,’ zei Pluk.

‘Denk erom, volstrekt geen vieze beesten meer!’ riep de portier. ‘Je hebt toch geen vieze beesten binnen?’

‘Nee,’ zei Pluk, ‘geen vieze beesten.’ Hij jokte niet. Want weliswaar zat Zaza de kakkerlak binnen in de kast, maar dat was geen vies beest. Dat was zijn eigen brave Zaza.

‘Dan is het goed,’ zei de portier. Hij nam de koffernaaimachine en de rest mee en hij ging naar beneden.

Dikke Dollie, de duif, kwam aanvliegen en ging op Pluks schouder zitten.

‘t Is gelukt!’ riep ze. ‘De meeuwen hebben haar verjaagd! Gefeliciteerd, Pluk!’

‘Dank je,’ zei Pluk.

‘Je moet nu maar een driedubbel slot op je huis laten maken,’ zei Dollie. ‘Want je weet nooit!’

‘Dat zal ik doen,’ zei Pluk. ‘Heb jij Karel met de houten poot ergens gezien? Ik wou ’m graag bedanken.’

‘Ze zijn weg,’ zei Dollie. ‘Alle meeuwen zijn naar de haven omdat er een partij vis is aangekomen.’

‘Ik zie ’m nog wel eens,’ zei Pluk. En hij ging naar binnen. Héél gelukkig!

De luchtbrug

Pluk woonde weer in z'n eigen torenkamer. Hij had z'n huisje weer terug, hij kon weer uitkijken over het park en over de stad. En hij maakte een praatje met Dollie, de duif, die op z'n vensterbank zat.

'Zeg Dollie,' zei Pluk, 'heb jij soms Aagje gezien de laatste tijd? Ik zie haar helemaal niet meer.'

'Aagje? Ze zal wel gewoon thuis zijn, denk ik. Ga eens naar haar toe!'

'Dat durf ik niet,' zei Pluk. 'Dan moet ik aanbellen. En misschien doet haar moeder open. En haar moeder is mevrouw Helderder! O nee, dat durf ik nooit!'

'Dan weet ik iets beters,' zei Dollie. 'Ze woont immers op de negentiende etage? Ik zal eens gaan kijken, ik vlieg langs de ramen. Ben zo terug.'

Weg vloog Dollie. En toen ze terugkwam na een paar minuten, riep ze al vanuit de verte: 'Ziek!'

'Is Aagje ziek? Vertel 's... toe dan... lag ze in bed?'

Dollie streek weer neer op de vensterbank en zei: 'Nou kijk, d'r is een balkon bij haar slaapkamer. En ik ben op de leuning van dat balkon gaan zitten en ik kon naar binnen kijken. En ze ligt in bed. En alles is roze. Haar kussen is roze en haar vloerkleedje is...'

'Ja ja! Schei nou maar uit,' riep Pluk. 'Alles is roze. Vertel verder!'

'De dokter was bij haar,' zei Dollie. 'Hij was niet roze. Ze kreeg net een prik.'

'Arm Aagje,' zei Pluk. 'Kon ik haar maar

eventjes opzoeken. Maar ik durf niet... Weet je wat? Ik schrijf haar een brief. Wil jij die brief dan even brengen?'

'Een brief brengen!' schreeuwde Dollie opgewonden. 'Mag dat? O, wat heerlijk, dan ben ik een echte postduif! Dat heb ik altijd zo graag willen wezen!'

'Jazeker, dan ben je een postduif,' zei Pluk. Hij schreef een briefje. En dit stond erin:

Lieve Aagje, Wat naar nou dat je ziek bent.

Word maar gauw beter, dag hoor.

Pluk.

'Met een echte envelop erom,' zei Dollie. 'En met een echte postzegel!'

'Nee, geen postzegel,' zei Pluk. 'Dat hoeft niet met postduiven.'

Hij likte de envelop dicht en zei: 'Hier, pak aan. Let goed op! En geef 'm alleen als er niemand anders in de kamer is.'

'Tuurlijk,' zei Dollie. 'Stel je voor, ik kijk wel uit!'

Ze vloog weg met de brief. En Pluk vond dat het ontzettend lang duurde voor ze terugkwam. Hij wachtte met spanning af... waar bleef ze nou?

Haaaaa... eindelijk... daar was ze. Met een brief in haar snavel. Een roze brief.

'Heeft ze teruggeschreven?' riep Pluk. 'Geef gauw hier.'

Hij maakte het briefje open. En dit stond erin:

Lieve Pluk, Ik heb mazelen en erge zin in een dropje maar ik mag niet snoepen in bed want dat is vies zegt mijn moeder dag
Aagje.

‘Ze heeft trek in een dropje,’ zei Pluk. ‘Misschien kun je haar een stuk of wat dropjes gaan brengen. Ik heb hier een hele rol.’

Dollie probeerde het rolletje drop te pakken, maar het was net iets te dik voor haar snaveltje.

‘Wacht even, ik heb iets beters,’ zei Pluk. Hij haalde een heel klein mandje tevoorschijn waar vroeger paaseitjes in hadden gezeten. Hij deed er een paar losse dropjes in en een paar tumtummetjes. ‘Gaat dit wel? Probeer het eens.’

‘Dit gaat heel best,’ zei Dollie.

Ze nam het mandje op en vloog ermee weg. Aagjes balkondeur stond altijd open en Dollie kon gewoon naar binnen vliegen. Maar eerst ging ze op de leuning van het balkon zitten en keek voorzichtig naar binnen.

Aagje was alleen. Ze was erg blij met de snoepjes en gaf het lege mandje weer mee terug.

En zo kwam er een soort luchtbrug tussen Pluk en Aagje. Ze stuurden elkaar briefjes en elke dag kreeg ze het mandje met iets lekkers erin.

Drie dagen ging dat allemaal best. Maar op de vierde dag viel Aagje in slaap met een dropje in haar mond. En toen mevrouw Helderder naar haar kwam kijken, was haar kus-sensloop zwart. ‘Dróp!’ riep haar moeder. ‘Hoe kom jij aan drop! Vies kind! Ik wil het volstrekt niet hebben!’

‘Nee ma,’ zei Aagje. Maar die dag kwam Dollie weer.

Naast Aagjes kamer was de slaapkamer van haar moeder. En naast Aagjes balkon was het balkon van haar moeder. En tussen die twee balkonnetjes was een bloembak met planten. Toen Dollie kwam, stond mevrouw Helderder op haar eigen balkon, verscholen achter de planten. Ze zag Dollie naar binnen vliegen bij Aagje.

Nóú weet ik hoe dat kind aan vieze dropjes komt, dacht ze. Die vieze meeuw brengt ze. (Sinds de dag dat mevrouw Helderder door de meeuwen was verjaagd, vond ze alle vogels meeuwen.)

‘Dáár steek ik een stokje voor...’ mompelde ze.

‘Zeg Dollie...’ fluisterde Aagje. ‘Ik heb zo’n zin in een ijsje... kan dat?’

‘Ik zal zien...’ zei Dollie. Ze bracht de boodschap over aan Pluk. En de volgende dag had de duif een mooi roze ijsje in het mandje.

Maar ’t was tamelijk zwaar. En daardoor fladderde Dollie wat lager dan anders en wat trager dan anders... Ze deed erg haar best om er zo gauw mogelijk te zijn, want het ijs begon al een beetje te smelten... Ze lette daardoor

niet zo érg goed op... Arme Dollie!

Ze wist niet dat mevrouw Helderder op het andere balkonnetje stond. En ze zag het vreselijke beest niet dat op haar loerde...

Mevrouw Helderder had de Flattekat gehaald. Het was een enorme dikke rode kater, die beneden in de hal woonde bij de portier. Ze had ’m naar boven gezeuld en nu hield ze hem onder de arm. En net toen de duif daalde met het zware mandje, duwde mevrouw Helderder de kat tussen de planten door en liet hem los op Aagjes balkon.

Dollie schrok ontzettend. Onmiddellijk probeerde ze omhoog te vliegen, maar het ijsje was te zwaar... En de kater dook voor de sprong...

Dollie liet het mandje vallen.

En plof! Al het ijs viel op de kop van de Flattekat.

Daar zat het beest met een roze ijsmuts op. Het ijs droop in zijn ogen; hij kon niets meer zien en gaf een langgerekte zielige mauw.

